

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

POESIAS DE SAGRISTIA.

Jo no sé pás si hi ha alguns sant del Cel que siga patró dels poetas. Suposo que sí, perque hi sentit á dir que 'ls pobres poetas dejunan molt, y fins m' han assegurat de algun que se 'n ha anat al cel en cos y ánima.

Lo important no es aixó de saber si hi ha algun sant que siga poeta: aquí lo que 's necessita saber quin sant es aquest, per recomenar que s' hi encomani cert subjecte de Girona (suposo que será capellá), que á trucus de fer versos, dispara unas ratllas curtas, que fan més mal que una ametralladora.

Dugas fullas han arribat fins á mi, procedents de l' imprenta de Tomás Carreras, Pujada de Sant Martí, davant del Seminari, que francament encare 'm fan mal. L' una 's titula: «En conmemoracion del vigésimo quinto aniversario de la declaracion dogmática de la Concepcion Inmaculada de Maria Virgen, por el grande é inmortal Pio IX, de gloriosa memoria.»

Després d' aquest titol prenguin una mica d' alé.

Y després de pendre alé, permetin que 'ls diga que de l' altra fulla ja 'n parlarem.

Comensa la fulla:

«Los cielos celebran tu rara hermosura con lirás de oro y dulcísimos cantos,

se goza el querube en tus gracias y encantos, y Dios se embelesa en tu creacion.»

Si aquestos versos arriban á curarse de la coixera, ja cal que 'l poeta porti una cossa á Sant Antoni.

Després segueix lo següent coro:

«Gloria á Maria
Divina Flor,
Que sin mançilla
La crió el Señor!»

¡Crió el, no forma més que una silaba! Y quinas tragaderas, menjarse silabas sense treure'n las esclofallas!

Després segueixen onze octavillas. Aquí 'n van un parell per mostra:

«Tu sobrepujas
A los collados
Mas levantados
De la alta Sion:
Fué tu existencia
Privilegiada
Siendo inviolada
Tu animacion.»

«Del monstruo fiero
Tú la cabeza
Con gran destreza
Con solo un pié,
Tú Virgen Madre
La quebrantaste
Y de él triunfaste
Dogma es de fé.»

¡Quin modelo de forma y de fondo! ¡Quina intenció! «Siendo inviolada—Tu animacion!» «¡Con gran destreza—Con solo un pié!»

¡Sort que la Verge Santíssima té moltíssima paciència!

L' altra fulla, procedent de la mateixa imprenta, 's titula: «Hermanos en Jesucristo, una limosna al magnánimo Leon Pontífice-Rey.»

¡Rey ó... rei?

Aquesta es més ferma: fins lo metro está calcat ab l' himne de Riego y comensa aixís.

«Corazon de la Madre de Dios
Y del Mismo paraíso y pensil,
Entrañados en El. Reina Vos,
Si, al Pastor de la Iglesia y redil.»

¡Quina claretat! ¡quina expressió! ¡Quin brillo! ¡Y quin salero!

Y venen després setze estrofas, que á un hom l' hi fan l' efecte, com si l' hi freguessen las plantas dels péus ab gatasas.

La primera es un «Viva, viva Leon Papa-Rey», y la segona pregunta ab molta de rahó:

«¿Si es del hijo un deber de conciencia
Consolar á su padre afligido...
¿Cuanto más si lo vé en la indigencia
Pues el Papa está en ella sumido?»

Ni en vers poden dirse mentidas. Aquí 'l poeta 'n diu una y s' entranca.

Anyadeix tot desseguida, á cop calent, y no abandonant may lo metro del Himne de Riego, que la limosna l' hi es molt urgent per sostenir lo Papat, los Despatxos, los Bisbes y mil missioners, los membres del Sacro Colegi, y hasta

«Los Colegios de la Propaganda
Que de Fide se llaman muy bien,
Sus alumnos ansian la banda
Del destierro y martirio tambien.»

Lo destierro y 'l martiri; pero, entenémnos, bèn tips, que per aixó 's necessitan los dineros de Sant Pere.

Se necessitan diners ademés per sostenir «El sagrado de la Confesion—Que alimenta la Roma inmortal»; se 'n necessitan per los «Tribunales y Congregaciones—Al servicio de la Cristiandad» y ademés, y aquesta es la més grossa:

«Y por último tanta oficina
Muy precisas al bien general,
A la paz, á la fé, y disciplina
Y al sosten del amor fraternal.»

¡Qué oficina tan especial!
Pero 'l poeta després d' expressar totas aquestas necessitats, posantse un mocador d' herbas als ulls, exclama tot plorós:

«Más ni un céntimo logra, señores,
El papado de su humilde herencia,
Que es de Pedro y de sus Sucesores
Consagrada por la Providencia.»

¡Ni un céntim! Vaja, aixó es terrible.

De lo restant de la poesia ja 'ls ne faig gracia á vos-tés, suposant que no faria cap gracia á las musas. Es l' extrém de la versificació desgalixada y del pensament tant trist com la versificació. ¡Oh degeneració! ¡Ni per demanar diners tenen elocuencia!

Lo mon está perdut; pero en mitj de tot, queda una esperansa pels ultramontans.

Lo dia que vulgan tornar á tirarse al carrer, ja no han de procurarse trabuchs, ni fusells, ni canons; bastan poetas com aquest célebre gironí, y si l' hi encarregan que dispari una redondilla es capás de dispersar á una columna. Ab una octava real no més, Don Carlos es rey. Y no 'ls dich res si fá un soneto! Llavors si que tots los enemichs del Papa-Rey s' han de colgar sota terra.

Y are pèl final los hi reservo un petit detall.

Lo Ilustríssim bisbe de Girona ha concedit 40 dias de indulgencia per cada poesia.

Es á dir, qualsevol que 's prengui la molestia de llegirlas, guanya 40 dias de perdó.

Jo crech que aquestos 40 dias son enterament necessaris. Si un s' ha morir, de resultas d' aquest trabucasso poétich, al ménos que mori perdonat y en gracia de Déu.

P. DEL O.

D' APRES NATURE.

Era un demati, poch avants de tocar l' hora senyalada per la visita. Quan parlo de l' hora de la visita ja compendran que l' escena passa a casa de un metje. Y are, per major inteligencia, 'ls anyadiré que aquest metje es un oculista molt entés y sobre tot molt famós per la seva especialitat en colocar ulls postissos.

A l' antessala s' hi espera un fulano. S' ha tret la catxutxa y se l' hi véu lo cap rapat, d' ademés la cara afeytada y la tè de color de pela de castanya, vesteix una americana nova, uns pantalons de vions y botinas de panyo clar ab bigoterias de xarol.

Senyas particulars: Fa l' uller.

Millor dit: es borni.

Lo metje surt, ell s' alsa y a una indicació del doctor s' introduheix en lo gabinet de operacions.

A un altre indicació seu en un silló de guta-perxa, y l' metje, qu' es molt amable, l' hi pregunta, dantli un copet al genoll:

—Y donchs que tenim?

Y l' borni sense deixar de fer l' uller, y anyadintli una rialleta, respon:

—Miri aquí...

—Bueno, bueno... Vaja, diguen.

Segueix una curta pausa, y l' fulano exclama:

—Vosté no 'm coneix?

—No tinc aquest gust.

—Donchs un servidor, per lo que puga manar y se l' hi ofereixi, acabo de sortir de presiri...

Lo metje, sense alsarse del seu silló, dona una empenya cap endarrera.

—Ja veurá, tothom hi está exposat Sr. Doctor. La presó y l' presiri es la casa dels pobres... Vol dir que un hom quan neix, prou diu, jo no hi vull anar, jo no hi aniré; pero amigo, devegadas se té una hora tonta ¿enten? Y que vol que l' hi diga, per més que un hom es honrat ¿sab? perquè jo en quan a honrades, y no 'u dich per alabarme, ni a presiri, ni a fora de presiri ningú 'm passa la mà per la cara...

Lo metje estava sobressaltat, y no feya més que mirar lo cordó de la campaneta, calculant si tindria temps de avisar, quan l' ex-presidari fés l' intent de tirarseli a sobre.

—Be ¿y perquè 'us hi van portar a presiri?

—Jo l' hi diré senyor doctor. Jo tenia l' vici de portar ganivet y de anar per las tabernas a cobrar lo barato ¿sab? Res, son cosas que entre nosaltres s' arreglan sempre, y qui no estiga content que surti. Amigo, bé hem de viure, sino ¿com ho arreglaríam?

—Podrian treballar.

—Y quin treball pot buscar més exposat que l' nostre? Veu l' ull esquerra? Es a dir, no l' veurá perquè 'm falta. Un dia que m' hi van donar una burxada, al ximple l' hi va donar la gana de reventarse.

En cambi, un altre dia vaig trobarne un del morrofort, que se 'n va anar de la muy; l' hi vaig preguntar si alló que 'm deya a dintre tindria cor per dirme a fora, y ja 'ns té al carrer... Un cop al carrer ¿m' enten? res, vaig tenir la desgracia d' espantarlo, y me l' van fer pagar per nou ab dotz anys de presiri.

Lo metje estava com qui véu visions.

—Donchs are que hi complert, Senyor Doctor, y que m' entorno a casa, hi pensat donar una sorpresa a la Flavia, y vinch a trobarlo perquè m' arregli la fatxada.

—Voléu un ull postis.

—Exactament, ey, s' enten, pagant tot lo que siga, perquè ha d' entendre que un home de conducta com jo, a presiri hi fet las mévas economias. Vosté dirá lo que costa, y no estiga pas per un duro mes ó menos.

Lo metje ja s' havia alsat, ja estava obrint capsetas en busca de un ull parió al que quedava al ex-presidari. Va trobarlo y la colocació va ser joch de pocas taulas. L' ex-presidari va dirigir-se al tocador, y mirallantse tot estarrufat y plé de alegria, exclamá:

—Senyor Doctor, diguim lo que val, que jo l' hi asseguro que al meu poble no m' ha de coneixe ningú. Borni me 'n vaig anar y me n' hi torno ab los dos ulls.

—¿Vos agrada?

—Si m' agrada diu? Miri, si may tinc la desgracia de que 'm treguin l' altre, ja 'm té aquí a casa seva tot corrents. Apúntim al llibre dels parroquians.

Y l' ex-presidari va pagar sense regatejar, y va anarse 'n cap al seu poble.

Al arribar a casa seva, la dona se 'n feya creus.

—Mira Flavia, va dirli: a presiri s' ha de fer molt ull; per xó a mi m' ha sortit lo que 'm varen treure. Con que, are t' veuré de prop; ab aixó ja cal que t' espavilis.

O. DEL C.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Dos despidos que serán molt sentits: lo de la companyia italiana de la Marini, y l' del célebre mestre espanyol Monasterio.

La Marini va rebre l' dimars una de aquelles ovacions que no poden descriure's y que tenen lo mérit de ser espontáneas. Després de representar *La principessa Giorgio* y una pessa, la eminent artista va llegir una garbosa poesia titulada *Addio alla Spagna* y l' entusiasme del públich va desbordarse. Lo teió tingué d' alsarse set ó vuit vegadas; mocadors y sombreros agitantes, y aplausos tant nutrits qu' el teatro se 'n anava a baix. Al retirar-se la Marini, la ovació va reproduhir-se en lo vestibul del Principal, y una multitud entusiasta va acompanyarla fins al seu domicili picant de mans y victorejantla. ¡Lo qué té ser reyna de l' art!

¡Addio! Y que 'ns torném a veure.

Monasterio deixarà recorts a Barcelona. Los nostres músichs, baix la seva batuta, han fet verdaders miracles. Que no olvidin las llistons de aquest mestre eminentissim, que avuy per avuy es honra de l' Espanya.

Lo Liceo ha obert sas portas. No puch ocupar-me més que de *Il Profeta*, y encare per dir que l' conjunt no va satisfer prou, si bé, algunas parts y entre ellas la Pozzoni varen entusiasmar. Lo mestre Faccio entra també en lo capitol dels elogis, perquè verdaderament es una notabilitat. Pero todas las notabilitats del mon no tenen prou força per donar facultats a qui no 'n té, y per fer entrar en rahó a una empresa, que per estalviar uns quants rals, se figura que pot posar nulitats al costat de gent notable y lograr que las obras passin. Aquests cap-massos no van pas bé, y l' empresa se 'n penedirá més aviat de lo que 's figura.

La companyia dramática que dirigeix en Tutau ha sigut ben rebuda. S' hi véu en ella voluntat y ganas de cumplir. Tant lo públich de la tarde, com lo públich de la nit, l' hi han donat la seva sanció favorable. Que siga l' enhorabona.

Al Circo hi funciona una companyia de sarsuela baix la base d' en Prats. L' únich estreno que ha posat es lo de la sarsuela *El pañuelo de yerbas* que no té res de particular.

A Romea *La madeixa dels embulls*, que en veritat es una obra desgraciada, s' ha posat dos cops. Escolti Sr. Gasset: aquestas obras no nos sirven.

Al Circo ecuestre de la Plassa de Catalunya encare 's defensan, gracias a n' en Garibaldi y als bandidos de las montanyas de Calabria. Lo dimecres l' Hércules Pucci va donar lo seu benefici, fent gala d' una força, que jo 'm guardaré prou de dirne mal, perquè si 'm posava l' dit a sobre m' esclafava.

Una novedat. Lo debut de la companyia espanyola que dirigeix lo Sr. Jordan al Principal; debut que avuy se verifica. Diumenje l' *D. Juan Tenorio*. Dirigit pel mateix poeta Zorrilla que fá un viatge exprés. No faltarà gent al teatro tant per aplaudir l' obra com per saludar al autor.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Tres anécdotas de Rossini:

Tothom sab que l' gran mestre, en materia de gloria era esceptich, y si no n' era fingia serho. En cambi tenia un punt especial en ficarse a la cuyna y coure ell mateix mitja dotzena de plats.

Un dia 's passejava ab un amich, y aquest va preguntarli:

—M' agradaria saber quina es l' obra de vosté que l' ha deixat més satisfet.

Rossini, sens vacilar, y posantse la mà dreta al ventre, va respondre:

—La que m' ha deixat més satisfet? Es un magnífich plat de macarrons a la italiana que vaig coure ahir al mitjdia.

Acabava d' estrenarse la *Traviatta* de 'n Verdi, y a un concurrent a la tertulia de 'n Rossini, se l' hi va ocorre preguntarli:

—¿Qué 'us sembla, mestre, la música de aquesta nova ópera?

Resposta textual de 'n Rossini:

—*Gentile; má un puo TRAVIATTA.* (Bonica; pero una mica extraviada).

Alguns dels seus admiradors tractavan de erigirli a Paris una estátua, sense esperar a que 's morís.

Rossini 's prenía a broma aquest fanatisme, y deya quan li parlavan de aquest assumpto:

—Malsenguanyats diners!..

—¿Cóm? exclamava tothom al sentirlo.

—Si, responia l' gran mestre: valdria més que me 'ls dessin y jo en cambi, pujaria dalt del pedestal y m' hi estaria un parell d' horas cada dia, a disposició de aquells que volguessen admirarme.

Una frase célebre del papa Sixto V:

—Quan no era altra cosa que un simple religiós tenia confiansa de alcansar la méva salvació eterna; quan era bisbe vaig comensar a dupltarne; are que soch Papa la crech completament impossible.

LA NOVA MALURA.

¡Ah! ¡Tu mi conosci!
(Roberto il diábolo).

Mala bestia Filoxera

¿perqué es que la vida reps?

¿perqué ta rassa prospera?

¿per quina causa aigadera

estás fent la guerra als ceps?

¿Es que ets contraria a la broma

ja que l' vi vols abolir?

¿Es que no t' plau son aroma?

¿Es que t' envia Mahoma

perque té prohibit lo vi?

L' oidium es una malesa

més franca que tú, repara

que, en proba de sa franquesa,

demunt de la fruita estesa

fa la guerra cara a cara;

pero tú las arrels minas

y mossegas de traidó;

no l' fruit, la planta enmatsinas

y las vinyas esterminas

sens deixá un cep per llavó.

¿Qui ets, microscópica fera

causa de desgracia tanta?

¿Qui no 's crema y no s' altera?

¡Malheja la Filoxera

y l' ánima que l' aguanta!

Pensant aixó m' adormia

una nit del més passat

y somia que somia,

vaig somiar d' ahont venia

aquell ser tan mai creat

Va dirme una aparició:

«Aquest Atila del cep,

de las vinyas destrucció,

porta una infernal missió.»

(¡Jesús, María, Joseph!)

«Ja avants s' haguera mostrat

pero l' infern no ho volgué.

perque s' hauria evitat

ab ella l' cas desairat

lo patriarca Noé,

y com que li convenia

lo descrédit del patriarca,

no va permetre fer cria

a n' aquell parell que hi havia

de Filoxeras en l' arca.

«Més tart, l' esprit malfactó

no la deixá procrear,

perque hagués vi en abundó

«pels tiberis Salomó

y pel festí Baltasar.

«Més avant també sa especie

era pel infern perill,

perque entre ls llachs de Venecia

sense ví, la cruel Lucrecia

no hauria mort al seu fill.

«Perillosas aventuras,

desbauxas de Carnavals,

serias entremaliaduras,

desvaneixements, diabluras,

crims horrendos, fets fatals.

«Tot quant l' infern ha volgut

ho ha lograt ab lo xarel-lo,

y ara que s' ha convenut

que l' univers, de perdut

está ja a punt de carmel-lo,

«ns ha sortit ab la tréta

del animal destructó

y contra l' ví las apreta,

que un cop ja la traició feta,

de res serveix lo traidó.

«Y perque no siga obscuro

que es bestia infernal castissa,

«dú un ff diabólich segur

y es, que no deixant ví pur

aquí no 's podrá di missa.

«Aixís com en antiga era

«Neró persecució dona

«a la cristiana senyera,

«avuy es la Filoxera

«pels cristians una Nerona.

«Viu sota terra, no 's véu

«y no hi podéu combatí

«per aquell sistema breu

«d' ensenyarli sols la créu,

«com fa en lo Faust, Valentí.

«Sabs com veureu estingit

«aquest fer enemich vostre...?»

Sento l' zum zum d' un mosquit,

obro ls ulls, y 'm trobo al llit

despert, y de cara al sostre.

CONRAT RODRE.

ESQUELLOTS.

La bolsa s'ha tornat a enfilar, encare que poch. Es natural: las cosas per caure han de pujar y com més altas son més mal fan. Y are que s'esliga a sota qui vulga.

Diuen que al carrer del Avinyó, al costat del Bolsin, algú ha pensat posarhi una botiga de braguers.
—Corre tanto *quebradol* deya un castellà.

Se torna a parlar de la unificació de la Deuda. Parlant de l'unificació de la Deuda va ferse l'alsa darrera, que tantas desgracias ha causat. Y parlant are de l'unificació volen tornar a alsarla. Bolsistas, tanquin los diners ab pany y clau y no olvidin aquell ditxo: «Gat escaldat, ab aygua tebia 'n tè prou»

L'Ajuntament pintat per ell mateix: Dimars de la senmana passada se celebrà sessió tractantse del enllàs dels ferro-carrils. Lo Sr. Cabot quedà en l'us de la paraula quan la sessió terminà. Lo dijous torna a celebrarse sessió, es extraordinaria, y s'ha convocat per medi de papeletas en las quals s'expressa que l'Ajuntament s'ocuparà dels pressupuestos del Ensanxe. Lo Sr. Cabot demana dispensa de assistirhi, y en compte de tractarse dels pressupuestos del Ensanxe, tornan a tractar del enllàs dels carrils, sense consideració al company que havia deixat pendrer lo seu discurs.
¡Quina delicadesa de procediments!

Per últim s'ha d'alsar la sessió, tot just comensada, per falta de Concejals. Algú murmura qu'encare n'hi ha qu'están enfitats de resultas del gran tech que van donar al ministre. De totes maneres una part del públich aplaudeix y un'altra part xiula: l'Arcalde enfutismat mana sortir a tothom: los que no havian xiulat ni aplaudit se donan per ressentits y nombran una comissió que va a trobar al Sr. de Duran, y aquest no té més remey que donarlos una explicació. Decididament, la vara del Arcalde de Barcelona no es tant tiessa com molts se figuran.

Y arriba l'dimars de aquesta senmana, un públich ansiós se'n va a presenciar la sessió, pero aquell dia tampoch se reuneix número suficient de regidors. ¡Han vist un descuit semblant! Sr. Governador, per caritat ¿a aguests regidors qu'encare están malalts, no podria donarlos una mica de magnesia?

A Paris se ha montat un observatori popular a fi de que 'l públich pugua veure las estrellas per medi de telescopis fixos. A Espanya ja fa temps que aguests observatoris son coneguts. No hi ha telescopis, es cert; no hi ha més que contribucions fixas, y jo 'ls asseguro que també 'ns fan veure las estrellas. Y lo més bonich es que 'ns las fan veure al mitj del dia.

Anuncis célebres: Aquest dia un periódich publicava la següent advertencia:
«LA MUJER DESDE HOY SERA SEMANAL». Apesar de que LA MUJER d'aquest anunci es un periódich que aixís se titula, un casat deya: —No hi passo; per mi ha de ser diaria.

Un memorialista per cridar l'atenció sobre 'l seu establiment va colocar un cartell que deya:
«SE ESCRIBE CON HORTOGRAFIA.»

Lo millor es lo de aquell editor que va publicar un almanach ab lo següent titol:
«ALMANACH EFICÁS Y SEGUR PER FERSE UNA FORTUNETA»

Davant de aquesta promesa, va vendre'n milers d'exemplars, a pesar de que en realitat l'almanach no tenia res de particular.

L'editor, com es natural, va rebre moltes queixas y hasta alguns insults, a tots los quals va contestar en un comunicat desde 'ls periódichs, dihent:

«Jo vaig assegurar que 'l meu almanach era eficás y segur per ferse una fortuneta, y la proba de que aixó es cert, es que jo mateix me l'hi feta, venent 40 mil exemplars. Y com que jo no vaig dir qui la faria, no hi enganyat a ningú.»

L'escena passa a Lourdes: Un pelegrí demana 'l compte, y 'l fondista l'hi presenta 'ls comptes del gran capitá. Lo pelegrí se'n entera y diu:
—Miri, no hi sento de aquesta orella.
—No hi sent? respon l'amo de la fonda, donchs m'arribarè a buscar un gendarme per veure que l'hi donga a l'orella unas quantas lavativas de l'aygua miraculosa.

Hém arribat a últims d'Octubre y encare 's deixa sentir la calor.
—Aquesta calor no es natural, deya un senyor que sent los cambis de temps.
—Y no obstant vosté no negarà qu' es filla de la naturalesa.
—¡Qué vol que l'hi digal Per mi la naturalesa aquest any se descuida de mirar lo calendari.

La gran qüestió que are 's ventila a Paris es la de las clavegueras, qüestió que no ventilém a Barcelona, consolantnos de respirar una atmósfera envenenada. No hi ha medi de fer neteja, porque quan se fa per un costat ja s'embruta per l'altre.
—No més n'hi ha un, exclamava un nort-americà: no hi ha més que seguir l'exemple de 'n Tanner: un dejuni complet de quaranta dias!

Y a propòsit de clavegueras.
—L'única manera de netejarlas, deya un intelligent, seria fent venir a Barcelona una gran cantitat d'aygua, pero aixó costaria més de un milió.
—¡Apretal exclamava un borratxo. Ab un milió jo m'empenyaria a comprar tot l'ayguardent del mon.

Una actualitat per acabar. Se troban dos noys, que l'any passat havian sigut colegials en lo mateix establiment, y qu'eran grans amichs.
—Y donchs que no vens al colegi Rafalet? pregunta l'un.
—No, noy: aquest any lo papa no pot; ab aixó de la Bolsa ha quebrat.
Y 'l seu company, mirantlo ab enveja, exclama:
—Má noy, ¡quina sort! Farás campana tot l'any.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Si jo no fos tant total may per dos m'espantaria; tú si qu'ets felis María qu'ets una noya com cal.
Me fa rabia 'l tau promés porque 'm mira ab motl mals ulls y aixó que la tia Trulls diu que soch molt prima tres.

CAP Y CUA.

II.
Donya Amalia, una dos tres de cara tot, pero guapa, diu que cap home l'atrapa no tenint prima al revés.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Mès que ningú 'm necessitan las donas; visch en la mar; y encar, per més advertirte, te dire que soch peix blau.

UN RATOLI.

ACENTÍGRAFO.

No hi vist home més total com lo fill d'en Pau Mirot lo seu millor Déu es tot y está fet un carcamal.

CAMPANER.

TRENCA-CLOSCAS.

Miguel, Ramon, Eusebi, Nicasí, Isidro, Anton, Sebastiá, Ignaci.

Posar aquets noms en columna de modo que las primeras lletres digan lo nom d'un edifici de Barcelona.

TJA XICH.

CONVERSA.

—¿Onofre d'ahont vens?
—De casa la tia Mercé.
—¿Esta nit vols venir al Teatro?
—Oh! segons al Teatro que siga....
—No sabs que sempre aném al..... búscau.

UN FEDERAL.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla una planta; la 2.ª una fruyta; la 3.ª un mineral y la 4.ª un nom d'home

P. CORNADÓ.

GEROGLIFICH.

I
Juny
V
Juriol
X
Setembre
IV
:
XX

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Minerva.
- IDEM 2.ª—Casta.
- MUDANSA.—Fit pit di nit.
- SINONIMIA.—Gran.
- TRENCA-CLOSCAS.—Montmeló
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—7 6 8 5 1 4
4 1 6 8 7 5
1 8 5 6 4 7
5 7 1 4 6 8
6 5 4 7 8 1
8 4 7 1 5 6
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Gelida.
- GEROGLIFICH.—Com més se tè més s'enveja

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

FRUYTA DEL TEMPS

colecció de poesias originals escrites per

D. JULIO GUIBERNAU

molt conegut pel pseudonim de

C. GUMÁ.

Es una obra qu'ha merescut elogis de casi tota la premsa de Barcelona, forma un volum en octau de mes de 200 págines, imprés ab esmero, bon paper y costa sols 10 rals.—Lo trobaran de venta en las principals llibrerias y en la llibreria de Lopez, Rambla del mitj, 20.

FRANSA.--La qüestió religiosa.

—Vaja, vaja... ¡Fora frares, y 'l vestit se 't posará millor!